

I

1801. PRÁVĚ JSEM NAVŠTÍVIL svého nového domácího – osaměle žijícího člověka, jediného souseda, který mě tu bude obtěžovat. Nádherný kraj! Nikde jinde v Anglii bych nenašel tak odlehlé místo, kde mi nehrozí žádná společnost. Přímý ráj, když nesnášíte lidi, v tom jsme si s panem Heathcliffem podobní a o tenhle ztracený kout se určitě dokážeme podělit. Vynikající chlapík! A to ani netuší, jak mi byl od první chvíle sympatický, když mě se svráštěným obočím svýma černýma neproniknutelnýma očima nedůvěřivě sledoval, a ještě si nevráživě zasunul prsty hluboko do vesty, sotva uslyšel moje jméno.

„Vy jste pan Heathcliff?“

Odpovědí bylo pouhé přikývnutí.

„Jmenuji se Lockwood a jsem váš nový nájemce. Považoval jsem za svou povinnost vás hned po mém příjezdu navštívit, abych se ujistil, že jsem vám svou vytrvalou snahou o pronájem Drozdova nezpůsobil nějaké nepříjemnosti. Jak jsem se totiž včera doslechl, měl jste snad uvažovat o...“

„Drozdov vlastním já, váženej pane,“ přerušil mě a ušklíbl se, „a když je něco moje, tak si už dokážu ohlídat, aby mi nikdo žádný nepříjemnosti nezpůsobil – pojdte dál!“

To *pojdte dál* utrousil skoro se zavřenou pusou a takovým tónem, že spíš znamenalo *táhněte k čertu*. A dál se opíral o branku, aniž by nějakým pohybem potvrdil svá slova. Myslím, že právě to mě přesvědčilo, abych jeho pozvání přijal. Ten muž, který se choval ještě odtažitěji než já, mě začal zajímat.

Když pan Heathcliff viděl, že se kůň už tlačí do branky, přece jen vytáhl ruku z vesty, sundal řetěz a otráveně nás vedl do dvora. Tam zavolal: „Josef, postarej se o koně a přines víno!“

Víc služebnictva asi nemá, usoudil jsem. Proto mezi kamenným dlážděním raší tráva a živý plot možná nepřerostl jen proto, že ho okusuje dobytek.

Josef byl postarší, vlastně už hodně starý šlachovitý chlapík, pořád ale plný síly. „Pámbu s náma,“ zabrblal si pod fousy podrážděně, když odváděl koně. Vrhł na mě kyselý pohled, ale já velkoryse usoudil, že boží pomoc potřebuje spíš na to, aby strávil svůj oběd, a že s mou nečekanou návštěvou jeho povzdech nijak nesouvisí.

Větrná hůrka, tak se jmenuje usedlost pana Heathcliffa. *Větrná* je trefné pojmenování tohoto místa, protože vystihuje, jakým povětrnostním slotám tu někdy její obyvatelé musí čelit. O chladný čerstvý vzduch tady určitě nikdy neměli nouzi. Sílu severáku dosvědčují zakrslé borovice za domem i řada prořídleho hlohu, z něhož všechny větvičky trčí jedním směrem, jako by žebrały o trochu slunce. Stavitel našťestí dobře věděl, do jaké nepohody to tu staví, takže okna jsou úzká a zasazená hluboko do zdi a rohy budov zpevněné velkými přečnívajícími kameny.

Na prahu jsem se zastavil, abych si prohlédl obrovský bizarní reliéf na průčelí, především nad hlavními dveřmi, kde v divoké změti opadávajících gryfů a nahých chlapeckých postaviček bylo vyryto *Hareton Earnshaw 1500*. Chtěl jsem si o tom s tím mrzoutem trochu popovídat a zeptat se ho na historii statku, ale už tam u dveří bylo znát, že on si nepřeje nic jiného, než abych rychle vešel, anebo okamžitě vypadl. Nikterak jsem netoužil přepínat jeho trpělivost a vydal jsem se prozkoumat vnitřek domu.

Jeden krok, a ocitli jsme se rovnou v obývacím prostoru – nebyla tam žádná předsíň ani chodba. Takové místnosti se tady říká seknice a obvykle je to větší pokoj s kuchyní, ale v téhle kuchyně chyběla, nejspíš ji přesunuli někam jinam, protože odněkud z vnitřku domu se ozývaly hlasy a řinčení nádobí. Kolem mohutného krbu jsem nepozoroval žádné stopy po rožnění, vaření nebo pečení a ani na zdech se neleskly žádné měděné hrnce či vydrhnuté cedníky. Ovšem na jednom konci se plameny z krbu úchvatně odrážely na cínových mísách a talířích, tu a tam proložených stříbrnými džbánky a korbely, a to vše se vršilo na policích objemného dubového příborníku až k samotné střeše. Celá střešní konstrukce byla totiž zdola odkrytá, až na místa, kde visely skopové a hovězí kýty a šunky nebo byly na prknech naskládáné ovesné placky. Nad krbem byly rozvěšené různé staré, hrůzně vypadající střelné zbraně a dvě jezdecké pistole a na krbové římse, zřejmě pro parádu, se vyjímaly tři velké, křiklavě malované plechové krabice. Na hladké podlaze z bílého kamene stály zelené rustikální židle s vysokým opěradlem a v příšeří bylo vidět jedno či dvě černá křesla. Pod příborníkem se rozvalovala mohutná hnědá fena

pointera a kolem ní kňučelo klubko štěnat. Další psi byli zalezlí ve všech možných koutech.

Takhle tady v tom severním koutu země vypadá seknice a její zařízení každého prostého sedláka, tvrdohlavého paličáka svalnaté postavy, oblečeného do pohodlných kratších kalhot a kamaší. Takové individuum tu můžete potkat na kdekajém vršku v okruhu pěti či šesti mil, zvláště pak takhle po obědě, když se uvelebí do křesla a před ním mu na kulatém stolku v žejdlíku pění pivo. Pan Heathcliff ale jako by nepatřil ani na toto místo, ani do tohoto prostředí. Je snědý jako cikán, avšak obléká se a chová jako pán, tedy takový ten venkovský. Vypadá poněkud zpustle, i když nad jeho zanedbaností se při jeho krásné statné postavě dá přimhouřit oko. Je ale pořádný morous, proto ho možná někdo může považovat za nevychovaného náfuku; já mu ale dobře rozumím a vím, že tak to není, cítím, že jeho odtažitost vyplývá z nechuti dávat své city okatě najevo či projevovat nějaké sympatie. Jeho přirozeností je milovat a nenávidět vskrytu, a být druhými zahrnut projevy přízně či nevráživosti pokládá za neomalenost. No, možná to trochu přeháním a příliš štědře mu přisuzuji svoje vlastnosti. Možná má úplně jiné důvody než já, pro které si nechce na setkání s kdekým potřásat rukou. To asi jen já jsem takový svérázný člověk. Moje maminka říkávala, že nikdy nepoznám teplo rodinného krbu, a tohle léto jsem prokázal, že si ho opravdu nezasloužím.

Měsíc jsem u moře prožíval krásné slunné dny a náhoda mě seznámila s velmi okouzující osobou, jež mi připadala přímo božská, ovšem dokud si mě nevšimla. Nijak jsem jí své city nedával najevo, ale jak se říká – oči jsou okno do duše, a tak

i ten největší hlupák si musel domyslet, že v tom lítám až po uši. Když se dovtípila, věnovala mi ten nejsladší pohled na světě. A co jsem udělal já? Zahanbeně přiznávám, že jsem se stáhl do své ulity jako šnek a na každý její pohled reagoval tak mrazivě a odtažitě, že chuděra začala pochybovat o své soudnosti, a z rozpaků, že se tak zmýlila, přemluvila matku k odjezdu. Kvůli téhle podivné změně nálady mě všichni začali považovat za odporného necitu a jen já věděl, jak nezaslouženě.

Posadil jsem se ke krbu naproti svému domácímu a tu chvíli mlčení jsem se chystal vyplnit polaskáním feny, která vstala od svých štěňat a jako vlk se ke mně zezadu plížila s vyceněnými zuby, jen se mi zakousnout do nohy. Když jsem ji pohladil, vydala ze sebe táhlé hrdelní zavrčení.

„Radši si jí nevyšímejte,“ zavrčel spolu s ní i pan Heathcliff a zastavil ji kopancem, aby nedošlo k ničemu horšímu. „Na mazlení není zvyklá, na to ji tu nemáme.“ Rázně přešel k bočním dveřím a křikl: „Tak Josef, bude to?!“

Z hloubi sklepa se ozvalo nesrozumitelné mumlání, ale nezdálo se, že by Josef už byl na cestě nahoru, a tak se pán domu vydal za ním a zanechal mě napospas té agresivní feně a dvěma grobiánským chundelatým ovčáckým psům, kteří také bedlivě sledovali každý můj pohyb. Seděl jsem jako socha, abych ty tři nevyprovokoval a neseznámil se s jejich tesáky, ale bohužel mě napadlo, že nevysloveným urážkám určitě neporozumějí, a začal jsem na ně mrkat a dělat obličej, až nějaký zasloužilou matku natolik rozzuřil, že se na mě vrhla a opřela se mi předníma tlapama o kolena. Odstrčil jsem ji a rychle mezi nás vsunul stůl. To ovšem zburcovalo celý zvěřinec – na půl tuctu ďábelských čtyřnožců všech velikostí a věku se vyřítilo ze svých

doupat na veřejně přístupné prostranství. S chutí útočili především na moje paty a vlající šosy kabátu, a tak zatímco jsem ty nejbojovnější odrazil pohrabáčem, co mi síly stačily, nezbývalo mi, než začít křičet a přivolat někoho z domácích, aby tu zase nastolil klid a mír.

Ti dva si svým poklidným tempem stoupali po schodech ze sklepa a ani ten ryk a bitevní vřava je nepřiměly zrychlit krok. Naštěstí přispěchala pomoc z kuchyně. Statná hospodyně s vykasanou sukni a v haleně bez rukávů, v obličeji celá zardělá od ohně. Vřítla se mezi nás a začala psy rozhánět pánví a výkřiky. Bouře se zázračně rychle zklidnila, a když pan domácí vešel, stála už uprostřed bojiště sama, jen hrud' se jí ještě dmula jako hladina moře po vichřici.

„Co se to tu, k čertu, děje?!“ spustil hned hospodář a sjel mě takovým pohledem, že po všem tom jeho nerudném chování jsem tohle už nedokázal jen tak přejít.

„Právě že *k čertu*, to je přesné! Těm vašim dáblům, milý pane, se nevyrovná ani stádo divočáků! Jak jste mohl cizího člověka nechat mezi takovými tygry?“

„Nevšímají si nikoho, kdo na nic nesahá,“ podotkl, postavil přede mě láhev a stůl odsunul zpátky na místo. „Psi jsou od toho, aby hlídali. Dáte si skleničku?“

„Ne, děkuju mockrát.“

„Nekouzl vás některej?“

„Ne, to bych mu nedaroval.“

Viditelně z něj spadlo napětí a zazubil se.

„Jen klid, pane Lockwoode, nemusíte se hned tak čertit. No tak, dejte si trochu vína. Tady jsou hosti vzácný, ani je neumíme, to přiznávám i za svoje psy, pořádně uvítat. Na vaše zdraví!“

S úklonou jsem přípitek opětoval. Nemělo smysl si kvůli jeho psiskům kazit náladu a mračit se. A kromě toho se mi nechtělo dopřát mu další zábavu na můj účet; tohle byl totiž humor přesně podle jeho gusta. Nakonec si nejspíš přece jen uvědomil, že k dobrému nájemci by se měl asi chovat vybraněji. Přestal mluvit tak chrapounsky a nadhodil téma, o němž si myslel, že by mě mohlo zajímat – výhody a nevýhody mého nového domova. Velmi rozumně hovořil o všem, čeho jsme se dotkli, takže když jsem odcházel, dovolil jsem si navrhnout mu, že se příští den zase stavím. Rozhodně to odmítl, jenže já k němu stejně zaskočím. Je to zvláštní, ale v porovnání s ním si připadám jako velmi společenský člověk.

II

VČERA ODPOLEDNE padla tak hustá mlha a tak se ochladilo, že jsem chtěl jen jedno – uvelebit se do křesla u krbu v knihovně a číst si. Představa, že bych se měl vláčet blátem přes vřesoviště na Hůrku, byla hrozná. Po poledním obědě (oběd se tady podává mezi dvanáctou a jednou hodinou, protože moje hospodyně, postarší korpulentní žena, kterou jsem tu zdědil spolu s veškerým inventářem, neuznává či nechce uznat normální oběd o páté) jsem s tímto zahálčivým úmyslem stoupal po schodech do knihovny, otevřel dveře a tam našel služku, jak klečí mezi smetáčky, lopatkami a uhláky a ztrácí se v přímo pekelném mračnu popela, kterým se snažila uhasit plameny. To mě ovšem donutilo k ústupu, a tak jsem popadl klobouk a rázně vyrazil ven. Nachodil jsem asi čtyři míle. K páně Heathcliffově zahradní brance jsem docházel, právě když se začaly snášet první heboučkové vločky sněhu. Nejvyšší čas se schovat. Půda tam na holém vršku kopce byla zmrzlá na kost a foukal tak ledový vítr, že jsem se rozklepal jak osika. Prokřehlýma rukama se mi nepodařilo sundat řetěz z vrátek, tak jsem přeskočil

plot a utíkal ke dveřím po kamenném chodníčku, kolem něhož rostlo houští angreštů. Dlouho jsem marně bušil, až jsem necítil klouby a všichni psi spustili povyk.

„Mizerové zatracení,“ proklínal jsem v duchu osazenstvo. „To je mi pohostinnost! Měli by vás vyobcovat z lidské společnosti! Kdo to kdy viděl, ve dne zamykat? Nevadí. Však já se nějak dovnitř dostanu,“ a zuřivě jsem zalomcoval dveřmi. V kulatém okénku stodoly se objevila Josefova nevlídná tvář.

„Proč hned takovej rámus? Hospodář je zrovna u ovcí. Vzadu za stodolou, jestli s ním chcete mluvit.“

„Copak není nikdo doma, aby mi otevřel?“ houkl jsem na něho.

„Jen panička, a ta neotevře, i kdybyste tu takhle vyváděl třeba až do rána.“

„A proč by neotevřela? Běž jí povědět, kdo jsem!“

„To tak. Mně do toho netahejte!“ zabručela hlava a zmizela.

Začalo hustě sněžit, a právě když jsem chtěl zase zuřivě začloumat dvířky, objevil se vzadu na dvoře nějaký mládenec. Byl bez kabátu a přes rameno nesl vidle. Křikl na mě, abych šel za ním. Prošli jsme prádelnou na dlážděný dvorek s pumpou, přístřeškem na uhlí a holubníkem a nakonec skončili v té rozlehlé, příjemně vytopené seknicí, kde se mi včera dostalo přijetí. Báječně žhnula v záři mohutného ohně krmeného směsí rašeliny, uhlí a dřeva. Na stole bylo prostřeno k bohaté večeři. Potěšilo mě, že poznávám paní domu, o jejíž existenci jsem dosud nevěděl. Uklonil jsem se a čekal, že mě pobídne, abych se posadil, ale ona mlčela, jen se na mě podívala, opřela se v křesle dozadu a zůstala nehybně sedět.

„Že ale máme příšerné počasí, vidíte? Obávám se, paní Heathcliffová, že kvůli neochotě služebnictva vaše dveře poněkud utrpěly. Marrně jsem se snažil někoho přivolat.“

Vůbec neodpověděla, a tak jsme na sebe jen mlčky hleděli – pod jejím chladným a netečným pohledem jsem se cítil velice nepříjemně, až trapně.

„Sedněte si!“ vyštěkl ten mládenec. „Hned tu bude.“

Posadil jsem se, z rozpaků si odkašlal a zavolal na tu potvoru jménem Juno, která mi nyní, při našem druhém setkání, dala milostivě najevo, že se už známe, a nepatrně pohnula špičkou ocasu.

„Je opravdu nádherná,“ pokusil jsem se zapříst hovor. „Nehodláte, madam, dát nějaké to štěňátko pryč?“

„Nejsou moje!“ odsekla ta laskavá hostitelka, že by ji snad ani pan Heathcliff netrumfl.

„Ach tak, vy asi máte své oblíbence tamhle,“ snažil jsem se dál a obrátil se k jakési podušce, na níž v šeru ležela změř něčeho jako koček.

„To určitě,“ řekla s odporem.

Ukázalo se, že jsou to zabití králíci. Odkašlal jsem si ještě jednou, přisunul si křeslo blíž ke krbu, vrátil se k tématu počasí a jaká je venku strašná fujavice.

„Tak proč jste nezůstal doma?“ řekla, vstala a začala se natahovat po dvou z těch malovaných plechovek nad krbem.

Teprve nyní, když vystoupila z přítími, jsem si mohl prohlédnout celou její postavu i tvář. Byla štíhlounká, jako by ještě zcela neodrostla dívčím střevecům. Měla krásnou postavu a hezčí obličej jsem snad v životě neviděl – její velice jemná tvář byla lemovaná světlými, či spíše zlatými prstenci vlasů

spadajícími na útlá ramena. A ty neodolatelné oči – možná štěstí pro mé vznětlivé srdce, že v nich neměla příjemnější výraz, ale jen něco mezi opovržením a zoufalstvím, což mě překvapilo. Viděl jsem, že stěží dosáhne na římsu, a začal jsem vstávat, abych jí pomohl. Vyjela na mě jako lakomec, jemuž někdo nabízí pomoc při počítání jeho penězku.

„Nestarejte se, vystačím si sama!“

„Žádám poníženě o prominutí.“

„Pozval vás na čaj?“ otázala se, když si přes elegantní černé šaty uvazovala zástěru. Pak na lžici nabrala čajové lístky a držela je nad konvicí.

„S radostí si šálek dám.“

„Tak pozval vás?“

„Ne,“ usmál jsem se. „Vy jste přece ten, kdo by mě měl pozvat.“

Na ta slova dopáleně hodila lžici i s čajem zpátky do plechovky, posadila se, zamračila a vystrčila dolní ret jako malé dítě těsně před tím, než se rozbere.

Mladík si mezitím přes sebe přehodil takový už řádně otahaný hacafrak, tyčil se v plné své výšce před krbem a podezíravě mě sledoval koutkem oka, jako bychom spolu měli nějaké nevyřízené účty. Je to vůbec sluha? Jeho venkovská mluva i zjev totiž postrádaly vytríbenější způsoby manželů Heathcliffových, hlavu mu pokrýval hustý porost hnědých kudrn, na tváři se mu ježilo houští nepěstěných vousů, ruce měl opálené jako obyčejný čeledín, a přesto se choval jako svobodný člověk, téměř jako pán, a ani v nejmenším neprojevoval ochotu sloužit paní domu. Nedokázal jsem si ho nikam zařadit, a proto jsem raději jeho neotesanost přehlížel. Cítil jsem se velmi nesvůj a velice se mi ulevilo, když po pár minutách vešel pan Heathcliff.

„Tak jsem přišel, jak jsem slíbil,“ zvolal jsem zvesela. „Počasí mě teď u vás uvěznilo, takže jestli vám to nebude vadit, půlhodinku tu posečkám, než se to přežene.“

„Půlhodinku?“ podivil se a smetal si sníh z šatů. „Co vás to napadlo, potulovat se ve sněhový vánici? Co kdybyste zapadl někam do bažin? Takhle k večeru a v takovém nečase tady se jde z cesty i našinec. A že by to hned tak skončilo, s tím radši nepočítejte.“

„Tak co kdyby mě někdo z vašich lidí doprovodil domů? Může u mě přespat. Šlo by to?“

„To by teda nešlo.“

„No, co se dá dělat. Budu se muset spolehnout na svůj bystrozrak.“

„Hm.“

„Tak bude ten čaj, nebo nebude?“ ozval se od krbu hacafrak a svůj zlý pohled přenesl z mé osoby na mladou paní.

„I pro *něj*?“ otočila se na pana Heathcliffa.

„Co se tak pitomě ptáš? Hejbni sebou!“ osopil se na ni zhurta, až mě to vyděsilo. Tón, jakým to řekl, vypovídal jasně o jeho špatném charakteru. Odmítám proto o něm nadále mluvit jako o *vynikajícím chlapíkovi*. Když byl čaj hotový, pozval mě ke stolu slovy: „Přišoupněte si židli.“ A všichni včetně toho mladého neotesance jsme si sedli ke stolu a mlčky začali popíjet čaj.

Celou tu dobu jsem měl pocit, že tu tísnivou náladu jsem zavínil já, a proto jsem se ji pokusil rozptýlit. I když jsou to takoví mrzouti, nemůžou tu přece každý den sedět takhle napuštění a nemluvní. Je přece zhola nemožné, aby ta jejich zakaboněnost byla součástí jejich povah.

„Není to divné,“ pronesl jsem mezi dvěma šálky čaje, „jak někdy síla zvyku ovlivňuje naše city a rozum? Mnoho lidí si, pane Heathcliffe, nedovede vůbec představit, že se i na takovémto bohem zapomenutém místě dá žít šťastně, tak jako tady žijete vy, tedy abych tak řekl, v kruhu rodinném, se svou laskavou ženou, vládkyní vaší domácnosti i vašeho srdce...“

„Se svou laskavou ženou?“ přerušil mě s téměř ďábelským úsměškem. „A kde ji máte, tu moji laskavou ženušku?“

„No, myslím tím přece paní Heathcliffovou, vaši manželku.“

„Jo ták! Asi jste tím chtěl říct, že když její tělo odešlo, vzal její duch na sebe podobu anděla strážného a pečuje o naše blaho tady na Hůrce, ne?“

Jak jen teď napravit takový omyl? Že mě to hned netrklo – ten věkový rozdíl! Jak by mohli být manželé? Vždyť on vypadá na čtyřicet, a to je věk rozumu, kdy muži jen výjimečně propadají iluzi, že si je mladá dívka bere z lásky; takovou útěchu nám život dopřává, až když naše síly začnou ochabovat. A jí ještě nebude ani sedmnáct.

Najednou mi to došlo! Ten venkovan vedle mě, co srká čaj z podšálku a láme chleba špinavými rukama, to bude Heathcliff junior, její manžel. Pohřbila se tu, chudinka, zaživa s tímhle chrapounem asi jen proto, že neměla ani potuchy o existenci lepších nápadníků. Taková škoda! Musím si dát pozor, abych jí nezavdal příčinu litovat té volby. Nerad bych vypadal namyšleně, ale můj soused byl přímo odporný, a o sobě vím, že se ženám jakžtakž zamlouvám.

„Tahle Heathcliffová tady je moje snacha,“ potvrdil můj dohad pan Heathcliff a podíval se na mladou ženu tak nějak divně, řekl bych přímo nenávistně, pokud ovšem jeho mimika

je schopna odrážet duševní stavy stejně, jako je tomu u ostatních lidí.

„Tak takhle to tedy je!“ pochopil jsem a obrátil se ke svému sousedovi. „Teď chápu, vy jste ten, kdo se těší přízni naší dobrodějky!“

Udělal jsem však ještě větší chybu. Mládenec zbrunátněl a zařal pěsti, jako by se do mě chtěl hned pustit. Přemohl se však a ulevil si jen nějakou peprnou nadávkou, nepochybně na můj účet, takže jsem ji raději přeslechl.

„Zase vedle, milej pane,“ ušklíbl se můj hostitel. „Nikdo tady nemá tu čest těšit se přízni tý vaší dobrodějky. Manžel jí umřel. Neřekl jsem vám snad, že je to moje snacha? Tak asi měla za manžela mého syna, ne?“

„A tady ten mladík je...“

„Rozhodně to není můj syn.“

Heathcliff se zašklebil, nejspíš nad mou bláhovou představou, že by mohl být otcem takového neandertálce.

„Já se jmenuju Hareton Earnshaw,“ zavrčel mládenec a napřímil se. „A doporučoval bych vám, abyste to vzal na vědomí!“

„Nechtěl jsem se vás dotknout,“ řekl jsem nahlas, ale v duchu jsem se pousmál, jak důstojně se představil.

Upřeně se na mě zadíval a já musel uhnout pohledem, protože jsem se bál, abych mu snad jednu nevpil nebo se nerozsmál nahlas. Necítil jsem se dobře mezi členy této rodiny, jejichž nevlídné chování zcela zastínilo hřejivou pohodu přítivého prostředí místnosti. Pořádně si rozmyslím, jestli ještě někdy vkročím pod tuhle střechu!

Ani když bylo sklizeno ze stolu, nepokusil se nikdo z nich o přátelský rozhovor. Vstal jsem tedy a šel se podívat z okna,

jak to venku vypadá. Žalostná podívaná. Rychle se stmívalo a okolní kopce v prudké sněhové vánici splývaly s oblohou.

„Bez doprovodu se teď domů nedostanu,“ řekl jsem. „Cesty jsou zaváté, a i kdyby nebyly, není vidět na krok.“

„Haretone, zažeň ovce pod přístřešek u stodoly, nebo je to v ohradě do rána zasype! A nezapomeň návětrnou stranu zahradit prknama!“ poroučel pan Heathcliff.

„A co bude se mnou?“ ozval jsem se podrážděně.

Nikdo mi ale neodpověděl. Rozhlédl jsem se kolem sebe a viděl jen Josefa, který právě vstupoval do místnosti s vědrem ovesné kaše pro psy, a paní Heathcliffovou, jak se naklání nad ohněm a baví se pálením sirek, co popadaly z krbové římsy, když na ni pokládala plechovku s čajem. Josef postavil vědro na zem, zkoumavě obhlédl místnost a přeskakujícím hlasem zavířkal: „To vám není hanba, válet se tu, když jsou všichni na dvoře? Darmo mluvit, taková líná kůže se nenapraví. Dábel vás jednou odnese jako tu vaši mámu!“

V první chvíli jsem si myslel, že jeho projev patří mně, a popuzeně jsem začal vstávat, abych toho starého drzouna vypráskal ze dveří. Zůstal jsem však jako přikovaný, když jsem uslyšel odpověď paní Heathcliffové.

„Že se nestydíš sám, ty pokrytče! To se nebojíš, že si právě pro tebe dábel přijde, když ho máš pořád plnou hubu? Dej si pozor a neprovokuj mě, nebo ho požádám o laskavost a on si tě hned odnese! Koukej!“ vstala a vzala z police velkou černou knihu. „Mám ti ukázat, kam až jsem se dostala v černý magii? To budeš zírat, jak tady s váma jednou zametu! Vzpomeň si na ryzku. Myslíš, že ta kráva posla jen tak? A to tvoje revma že ti seslalo nebe za odměnu?“

„Zatracená bezbožnice!“ sípal staroch. „Pámbu s náma a zlej pryč!“

„Ó ne, to *ty* jsi zatracenec! To *ty* jsi bezbožník! A zmiz, nebo ti ukážu! Všechny si vás uplácám z vosku a hlíny a prvního, kdo poruší moje pravidla, toho – ne, neřeknu ti, co mu udělám, ale budeš se divit! Vypadni! A nezapomeň, že tě pořád sleduju!“

Ta malá čarodějka se na něj podívala tak zle, že se chlap roztřásl hrůzou, s nefalšovaným zděšením couval ke dveřím a po cestě se střídavě modlil a vykřikoval „zatracená bezbožnice“. Na ní ale bylo vidět, že si z něj jen dělá legraci. Když jsme zase osaměli, pokusil jsem se v ní vzbudit zájem o svou vlastní tíživou situaci.

„Paní Heathcliffová, nezlobte se, že vás obtěžuju. Vaše laskavá tvář svědčí o dobrém srdci. Mohla byste mi říct, podle čeho se mám orientovat po cestě domů? Mám o tom asi tak mlhavou představu jako vy o cestě do Londýna.“

„Jděte, kudy jste přišel!“ odpověděla, uvelebila se v křesle, přitáhla si svíčku blíž k sobě a otevřela tu velkou knihu. „Líp vám poradit neumím.“

„Nemyslíte, že to bude i vaše vina, až mě najdou někde v bažině nebo v nějaké jámě pod sněhem? Nebudete mít výčitky svědomí?“

„Ani ne. Já vás doprovodit nemůžu. Mě by za zahradní zed' nepustili.“

„Vás já proboha nemyslel! Ani ve snu by mě nenapadlo, že byste se kvůli mně měla trmácet takovou nocí! Stačí, když mi vysvětlíte, kudy mám jít, ne že mi cestu sama ukážete! Anebo přemluvte pana Heathcliffa, aby se mnou někoho poslal.“

„A koho? Vždyť je tu jen on a pak Earnshaw, Zilla, Josef a já. Kdo myslíte, že by to měl jako být?“

„Vy tady nemáte žádného čeledína?“

„Ne.“

„Pak mi nezbyvá, než abych tu zůstal.“

„To se mě netýká. To si vyřídíte s hospodářem.“

„Doufám, že jste dostal pořádně za vyučenou a příště tu nebudete jen tak běhat po kopcích,“ ozval se odměřeně pan Heathcliff z kuchyňských dveří. „A co se týká vašeho přenocování, máte na vybranou – buď se podělíte o postel s Haretonem, nebo s Josefem. Pokoje pro hosty tu nemáme.“

„Stačí mi tady to křeslo.“

„Tak to ne! Cizák je cizák, ať je bohatěj, nebo chudej! To by tak scházelo, aby mi tady někdo bez dozoru slídil po domě!“ řekl ten nezdrovák.

Taková urážka už přesáhla míru mojí trpělivosti. Vyjádřil jsem své rozhořčení, protáhl se kolem něho a rozběhl se na dvůr. Tam jsem ještě vrazil do Earnshawa. A jak jsem tam tak potmě tápal a hledal východ, stal jsem se svědkem další ukázky jejich hrubého chování jednoho k druhému. Nejprve se mě zželelo tomu mladíkovi.

„Půjdu s ním aspoň k parku,“ řekl.

„Ke všem čertům půjdeš!“ rozkřikl se jeho pán, či kdo to vlastně byl. „A kdo se postará o koně, co?“

„Lidský život má snad větší cenu, koně pro jednu můžou počkat. Někdo s ním musí jít!“ ozvala se paní Heathcliffová a mě mile překvapilo, že umí být i přívětivější.

„Ty mi tu neporoučej!“ vyjel na ni Hareton. „Jestli mu chceš pomoci, tak se za něj nepřimlouvej a buď radši zticha!“

„V tom případě doufám, že ti jeho duch do smrti nedá pokoj! A taky že velevážený pan Heathcliff už nikdy nesežene žádného dalšího nájemce na Drozdov, a z toho za čas bude ruina!“

„Slyšte, slyšte, kletbu na vás sesílá!“ mumlal si Josef, k němuž jsem právě směřoval. Seděl na doslech a za svitu lucerny dožil krávy. Bez dlouhých cavyků jsem mu ji sebral, zavolal na něj, že ji zítra po někom pošlu, a hnal se k nejbližšímu východu.

„Pane, pane, von nám ukrad lampu!“ zařval stařík a vyrazil za mnou. „Rase! Vlku! Trhej!“

Dvířka se ještě zcela neotevřela, a už se z nich vyřítily dvě chlupaté obludy, skočily po mně a povalily mě na zem. Lampa zhasla a v nastalé tmě byl poslední kapkou, která završila moje rozhoření a pokoření, smích pana Heathcliffa a Haretona. Naštěstí se zdálo, že ty bestie si hodlají jen trochu protáhnout nohy, zívnout si a zamávat ocasem, a ne mě sežrat zaživa. Nesnesly však, abych se byť jen pohnul, a tak nezbývalo než ležet, dokud se jejich zlomyslným páníčkům neuráčílo je zavolat. Bez klobouku a vzteky bez sebe jsem těm mizerům kolem sebe vyhrožoval, že jestli mě okamžitě nenechají jít, tak jim to spočítám, a vychrlil jsem na ně dlouhou řadu nesouvislých výhrůžek, jež mírou zloby připomínaly krále Leara.

Z prudkého rozčilení se mi navíc spustila krev z nosu. Pan Heathcliff se nepřestával smát a já nadávat. Nevím, jak by to bylo skončilo, nebýt zákroku osoby uvážlivější než já a laskavější než můj hostitel. Zilla, ta statná hospodyně, vyšla na dvůr, aby zjistila, co se děje. Myslela, že na mě někdo z domácích vztáhl ruku, a protože si nedovolila vyčinit pánovi, namířila svoji slovní palbu na toho mladšího ničemu.

„Pane Earnshawe, co má tohle znamenat? To jsem zvědává, co máte v rukávu schovaného na příště! Budeme snad hosty mordovat rovnou na zápraží? Vy mě chcete dočista umořit – podívejte na toho chudáka, ještě se uduší! Pššš, klid, klid! A pojdte se mnou, já vám to zafačuju – no tak, necukejte sebou!“ Na ta slova mi najednou chrstla sklenici ledové vody za krk a táhla mě do kuchyně. Pan Heathcliff nám šel v patách a jeho veselou náladu už zase vystřídala obvyklá nevrlost.

Bylo mi zle od žaludku, hlava se mi motala a šly na mě mráčky. Nezbylo než zůstat na noc. Před odchodem z kuchyně pan Heathcliff Zilla nařídil, ať mi nalije trochu brandy. Zilla mě politovala, splnila pánův příkaz, a když jsem se jakžtakž vzpamatoval, šla mi ukázat, kde budu spát.

III

STOUPALI JSME PO SCHODECH nahoru a já si na její přání musel clonit svíčku a hlavně tiše našlapovat, protože – jak říkala – co se týká toho pokoje, kde mě chtěla nechat přespat, chová se její pán velmi podivínsky – nikdy se tam nikdo nesměl ubytovat. Proč, to nevěděla. Prý tu slouží teprve necelé dva roky a setkala se tu už s tolika nesmysly, kdo prý by se tím trápil.

Byl jsem už tak uondaný, že se mi tím taky nechtělo zabývat. Zavřel jsem za sebou dveře a rozhlížel se po nějakém lůžku, ale viděl jsem jen židli, prádelník a mohutnou dubovou bednu, nahoře s čtvercovými otvory připomínajícími okna kočáru. Nahlédl jsem dovnitř a zjistil, že jde o velice ojedinělý typ starodávného lože. Šikovní nápad, takový malý pokojík v pokoji, aby měl každý člen rodiny své soukromí. Byla to vlastně malá komůrka přistavená k oknu, jehož parapet sloužil za stolek. Odšoupl jsem posuvné bočnice, vstoupil dovnitř se světlem, postranice zase přisunul k sobě a cítil se konečně v bezpečí před ostražitým okem pana Heathcliffa i okem kohokoli jiného.

Postavil jsem svíčku na parapet, na němž byla vyrovnaná hromádka zašlých knih, a na jeho ploše jsem spatřil vyryté nápisy: tři jména, psaná různě velkými písmeny – Kateřina Earnshawová, Kateřina Heathcliffová, Kateřina Lintonová.

Malátně jsem si opřel čelo o okenní tabulku a stále dokola opakoval: Kateřina Earnshawová – Heathcliffová – Lintonová, až se mi zavřely oči. Muselo to být jen pár minut, že tmy zazářila bílá písmena a vzduchem, jako nějakí duchové, začaly poletovat samé Kateřiny. S trhnutím jsem se probral, abych to dotěrné jméno zaplašil, a vtom jsem uviděl, že plamen svíčky olizuje jednu z těch zplesnivělých knih, a už bylo i cítit zápach připálené teletiny. Rychle jsem nebezpečí zažehnal, a ačkoli mi byla zima a dělalo se mi mdlo, pohodlně jsem se usadil a rozvěřel si poškozenou knížku na kolenou. Ani nevím, jestli to byl Nový nebo Starý zákon, každopádně byl tištěný písmem tenkým jako pavučina, silně páchl plesnivinou a na předsádce stálo *Knihy Kateřiny Earnshawové* a dobré čtvrt století staré datum. Bral jsem jednu knihu po druhé a všechny si je prohlížel. Ta Kateřina měla opravdu prvotřídní knihovničku a knížky v ní tak poničené, že je zjevně často používala, byť ne vždy k původním účelům. Mállokterá kapitola postrádala hustě psaný komentář, tedy mně to alespoň jako komentář připadalo, a na téměř každém nepotištěném místečku dětskou rukou vepsanou tu větu, tu souvislý text o pisatelčiných každodenních zážitcích. Na jedné volné stránce (jaký poklad to pro ni musel být, když na ni narazila!) jsem ku svému potěšení našel velmi výstižnou karikaturu Josefa, namalovanou sice neškolenou, ale nadanou rukou. Ta neznámá Kateřina mě tak zaujala, že jsem hned začal louskat její vybledlé klikyháky.